

ANGELO SPIJKER

31-05-47

08-04-01

"...een lege plek om te blijven..." (Rutger Kopland)

Angelo Spijker

31 mei 1947 - 8 april 2001

"Bruisende levenslust... en ineens is hij er niet meer", zei iemand tijdens het familiale samenzijn vlak nadat Angelo was overleden. Slechts 3 weken duurde zijn ziekbed. tot het uiterste heeft hij zich verzet tegen zijn slopende ziekte; zo was hij. Toch nog met overgave is hij het uiterste ingegaan.

Angelo was een gedreven man. Alles wat hij aanpakte, deed hij met volle overgave; Marijke, Chiel en Joep hebben dat vele jaren met vreugde ondervonden. Immers zijn toewijding aan hen was ten diepste. "Ik vind het niet erg om dood te gaan; ik vind het erg om afscheid van ze te nemen, en ik vind het erg voor hèn", vertrouwde hij iemand aan zijn ziekbed toe.

Veel vreugde hebben ze met elkaar gedeeld. Vooral vakantie-reizen waren hoogtepunten. Menig keer bezochten ze met hun vieren Angelo's geliefde Italië; vaak ook zochten ze daar zijn familie op. De laatste jaren ging Angelo doorgaans alleen met Marijke; fascinerend vond hij landen als Gambia en Zuid-Afrika; boeiend vertelde hij erover. Een jaarlijks terugkerend hoogtepunt was de skivakantie met het gezin. Ook dit jaar zijn Angelo, Marijke, Chiel en Joep vlak voordat de ziekte manifest werd, in hun vertrouwde Oostenrijkse onderkomen ge-

weest. Onbekommerd genoten hebben zij van hun laatste feestelijke, zorgeloze, sportieve samenzijn...

Angelo's levenswerk was zijn huis en tuin. Jarenlang heeft hij zich hevig ingespannen om dit alles zo fraai mogelijk te maken - waarin hij ook terdege is geslaagd. Diep verdrietig dat, toen de allerlaatste hand was gelegd aan ditzelfde levenswerk, hij het leven moest verlaten...

Weinigen deden ooit tevergeefs een beroep op Angelo om ondersteuning. Zo konden op Het Stedelijk Lyceum zijn leerlingen m.n. allochtone, zijn volledige toewijding ondervinden - hetgeen ook bleek uit hun veelvuldige, hartverwarmende reacties tijdens zijn ziekte. Voor menigeen stond Angelo belangeloos klaar, o.a. als vrijwilliger bij vluchtelingenwerk.

Met blijdschap hebben wij beleefd wat dit tot gevolg heeft gehad: tallozen hebben hèm in zijn laatste levensdagen hun ondersteuning betuigd: de artsen en verplegenden; vele vrienden; familieleden; buren; de assistente van de Leendert Vriel Stichting; thuiszorg; de pastor; (ex-)leerlingen van zijn school; collega's; en vele anderen. Onze wereld is met Angelo's heengaan blijvend een lege plek toegebracht.

Wij danken u hartelijk voor uw belangstelling en medeleven.

Marijke, Chiel & Joep